

Část první ZLOČIN A...

„Vážení pozůstalí,
schválně, kdo je rozmašřuje líp?“

1

PACHATEL VYPRAVUJE

Po NEHODĚ

*Vážení pozůstalí... Vážení pozůstalí? Uplynul další týden a já nenapsal ani řádku. E-mail, esemeska, sociální sítě ani jiné vymoženosti dvacátého prvního století v tuto chvíli nepřicházejí v úvahu. Je to osobní. Až příliš osobní. Proto dopis. Chvilí jsem váhal, jestli ho napsat v ruce, nebo na kompu. Můj „krasopis“ toto dilema vyřešil za mě. Myšlenky mi pobíhají všude možně, což psaní vůbec nepomáhá. „Milí“ je hloupost a „vážení“ není o moc lepší. Proč je to tak těžké? Protože jsem debil. Nenávidím se. Všechno, úplně všechno ve svém životě jsem zahodil. Aspoň tehle dopis by mohla být jediná správná věc. Nikdo mě však nikdy nepřipravil na to, že ho budu psát. K čemu mi teď jsou ty nekonečné hodiny strávené ve škole? Dnes už ho musím dopsat. *Vážení pozůstalí... Vím, že se jmenují Mládkovi. Je to už přesně patnáct dní, co se to stalo. A patnáct mu zhruba mohlo být... Paní Mládková a pane Mládku, promiňte mi to. To já jsem vám zabil syna.**

Napadlo mne, že bych Mládkovy osobně navštívil. Co by následovalo? *To je on! Vrah! Život za život! Nemluvě o těch*

nenávistných pohledech. Jak by ve stejné situaci reagovali mí rodiče? Dělají, jako by se nic nestalo. Jen nemám nikam chodit, s nikým mluvit a být doma. Všechno prý bude dobré. Nic nebude dobré. Naštěstí na vejšce máme zkouškové. Nedokážu si představit, že bych teď někde seděl mezi lidmi. Už tak mám pocit, že každá hlava otočená směrem ke mně si mě důkladně prohlíží, jako bych měl na čele vytetované, co jsem provedl. A co si mezi sebou neustále vykládají? Přitom se mě nikdo otevřeně nezeptá. Proč?

Pořád se mi zdá tentýž sen. Jako zběsilý běžím pryč z domu. Pak zakopnu. Padám a ruce instinktivně pokládám před sebe. Místo do země se však zaboří do obličejce toho sraženého kluka. Vidím jeho vyděšené oči. Koukají se na mne. Tělo má mrtvolně pokroucené. Ty oči jsou však živé. Alespoň do chvíle, než do nich zajedou mé prsty. Jsem celý od krve. Kluk zmizí a já v rukách držím škorpióna. Trhnu sebou. V tu chvíli se vždycky probudím.

„Pavle, jedlo,“ slyším matčin hlas.

Sejdu do kuchyně. Prohlíží si mne, jako by mě snad nikdy neviděla. Táta polkne a odhlení si. Tohle dělá pokaždé, když hodlá něco říct, a přitom se mu do toho vůbec nechce.

„Povez mu to,“ řekne matka velitelsky. „Tak já mu to povjem sama. Vemeš si advokáta.“

Právník nikomu život nevrátí. Pane Mládku, paní Mládková, kéž bych vám mohl vrátit syna.

Mám jim popsat, co se vlastně stalo? Od čeho začít? Možná od toho stupidního nápadu s oslavou narozenin. Prvního srpna mi bylo jednadvacet. Vyšlo to zrovna na víkend, na sobotu večer. To je znamení... V Americe bys bol plnoletej a to sa musí zapit'... Zachlastáme... Bachtale... Mnoho štěstí... Na zdraví a na šu*ačku... a podobný kecy, co jsem slyšel od kámošů. Paradoxně jsem své narozky nikdy moc neslavil. Obecně nejsem na ty předem naplánované oslavy. Prý bych se měl víc začlenit a být mezi svými.

A bylo to velký. Třináct lidí. Že by samotný počet byl předzvěstí budoucích událostí? Snažím se naprosto všude najít důvody a vysvětlení toho, co se stalo. Od těch racionálních po ty nejbizarnější. Každopádně těch racionálních je dostatek na to, abych si s klidným svědomím mohl říct, že jsem korunovanej vůl.

Byla to klasická rovnice s žádnou neznámou. Všem muselo být jasné, jak to dopadne. Horký letní večer – vybavuju si, že v rádiu mluvili o rekordních teplotách – v kombinaci s několika půllitry gambáče, panáčky a spoustou siláckých řečí a nějakým tím hulením k tomu rovná se velký problém.

Nechápu, co jsem si chtěl dokázat. Jasně, pívko na žízeň nebo při pokecu s kámoši musí být, ale nikdy, opravdu nikdy jsem toho nevypil tolik. Navíc ty panáky. Jako bych neměl žádnou záklopku, která by řekla dost. Možná to byl projev pozdní puberty, rebelie, vzepření se... Nikdy jsem nebyl žádný velký pařmen. A ke všemu mě moji „nej“ kámoši potopili. Takový dodatečný „narozeninový dárek“. Prý jsem během toho večera někomu dal jointa. Dal nebo prodal – to už si prý nepamatuji. Několik jich to dosvědčilo. Skoro nebulím. Jen si výjimečně potáhnu, když je příležitost. Ten večer jsem si dal práska. Ale to bylo všechno. Já a dealer? To je naprostý nesmysl.

Potom si pamatuju to auto. To už jsme šli domů, i když se nám vůbec nechtělo. *Noc je ještě mladá.* Já bych neukradl ani rohlík. Měl jsem ohromnou chuť všem ukázat, jak jsem „free“ a začleněnej. A klíče někdo nechal v zapalování! Znamení? *No jasně.* Chtěl jsem s tím autem jen trochu popojet. Ostatní mě hecovali jako nějakou sportovní hvězdu. Tak jsem nasedl, nastartoval a jel. Pak tam zničehonic byl ten kluk. Pak rána a nakonec světlo. Ne, nejdřív světlo, pak rána a až potom jsem ho viděl. Mám to pomotané. Když jsem vyšel z auta k tomu klukovi, všude byla spousta krve. Zachvátila mne panika. Nevzmohl jsem se na nic jiného než zatelefonovat. Nepamatuji se ani, kam jsem volal. Najednou se odněkud objevili lidi. Hemžili se všude kolem. A já viděl, jak nakládají jeho bezvládné tělo do vrtulníku. Nikdy nezapomenu na tu jeho zkrvavenou ruku, která visela z nosítka. A pak mám už do druhého dne totální okno. Každopádně si toho pamatuju víc, než bych chtěl.

Zmařil jsem život, naději, potenciál... Zabil jsem, aniž bych vůbec tušil koho. Určitě ještě chodil do školy. Co byl zač? A není to jedno? Není už vlastně všechno jedno?